

עלאה דכלא, קדש הקדשים, דהא מתמן אתיא כל נהירו, ^א וכל ברכאן, וכל חידו דכלא, דהא מתמן נהרין כל אנפין, ^ב ובי מקדשא אתברכא מתמן, וכד איהי מתברכא, מתמן נפקי ברכאן לכל עלמא, דהא כל עלמא מתמן אתברכא.

ד) ר' יהודה ור' יוסי, ^א אערעו ^ב בכפר ^ג חנן, עד דהוו יתבי ^ד בי אושפיזיהו, אתא חד בר נש, וחד מטולא דחמרא קמיה, ועאל ^ה בביתא. אדהכי, אמר ר' יהודה לרבי יוסי, הא ^ו תנינן, "דדוד מלכא הוה מתנמנמ כסוס, ^ז ושינתיה זעיר, היך הוה קם ^ח בפלגות ליליא, ^ט האי שעורא ^י זעיר ^{יא} איהו, ולא הוה אתער אפילו בתלתות ^{יב} ליליא.

לה) אמר ליה, בשעתא דעאל ליליא, הוה יתיב עם כל רברבי ביתיה, ודאין ^{יג} דינא, ועסיק ^{יד} במלי דאורייתא, ולבתר הוה נאים שינתיה עד פלגות ליליא, וקם בפלגות ליליא, ואתער, ואשתדל בפולחנא דמאריה, בשירין ותושבחן.

לו) אדהכי אמר * ההוא בר נש, וכי האי מלה דקאמריהו, הכי הוא, רזא דמלה הכא, דהא דוד מלכא חי וקיים, לעלב ולעלמי עלמין, ודוד מלכא, הוה נטיר כל יומי, דלא ^{טו} יטעם ^{טז} טעם מיתה, בגין דשינתא חד משתין במיתה איהו, ודוד בגין דוכתיה דאיהו חי, לא הוה נאים, אלא שיתין נשמי,

מסורת הזהר

דרך אמת

א) סגשו יחד נכסך חנן ונכסך כך כל אדם אחד ומשווה (א) דוד: ב"א דף ק"י ציון א. ג) פלגו ליליא: לפניו ונכסם כבית האושפיזיא.

חלופי גרסאות א) ובכפ. ב) בני מקדשא דאתברכא (אה"פ). ג) בכפר. ד) חנין (אה"פ). ה) בני. ו) לבייתא (אה"פ). ז) תנינא. ח) ושנתיה. ט) הא. י) זעירא. יא) מוסיף איהו שינתיה. יב) דליליא. יג) לין דינא ועסיק. יד) מלי; במילי (ד"א). טו) יטעום, טז) טעמא דמותא.

שתינ נשמי

הסולם

מאמר

לה) אמר ליה בשעתא וכו': א"ל בשעה שבא לילה היה יושב עם כל גדולי ביתו ודן דינים, ועסק בדברי תורה, כלומר, שלא הלך לישן בחחילת הלילה אלא סמוך לחצות לילה, ואחר כך היה ישן את שנתו עד חצות לילה, וקם בחצות לילה, והתעורר ועסק בעבודת רבונו בשירות ותשבחות.

העליון על כל קדש הקדשים, כי משם באים כל האורה וכל הברכות וכל חדות כל, שמשם מאירים כל פנים, ובית המקדש מתברך משם, וכשהיא מתברכת יוצאות משם הברכות לכל העולם, כי כל העולם מתברך משם.

מאמר שתינ נשמי

לד) ר' יהודה ור' יוסי וכו': ר"י ור"י נסגשו בכפר חנן, בעוד שהיו יושבים במלונם, בא אדם אחד, ומשא חמור אחד לפניו, ונכנס לבית, בתוך כך, אמר ר' יהודה לר' יוסי, הרי למדנו, שדוד המלך היה גם כסוס ושנתו מועטת, ואם כן, איך היה קם בחצות לילה, הרי שיעור הוה, שצ"ס נשימות של שינת הסוס, מעט הוא, ולא היה מקיץ אפילו בשליש לילה.

לו) אדהכי אמר וכו': בתוך זה אמר אותו אדם, וכי כך הוא דבר זה שאמרתם, סוד הדבר הוא כאן, כי דוד המלך חי וקים לעולם ולעולמי עולמים, ודוד המלך היה שומר עצמו כל ימיו שלא יטעם טעם מיתה, משום ששינה הוא אחד מששים במיתה, ודוד, משום מקומו, שהוא חי, לא ישן אלא ששים נשימות, כי עד ששים נשימות חסר א' הוא

(רמ"י דף ר"ו ע"ב * דף ר"ו ע"א)

דעד שתין נשמי חסר חד, איהו חי, מתמן ולהלאה, טעים ב"נ, טעמא דמותא, ושליט ביה סטרא א דרוח מסאבא.

לז) ודא הוה נטיר דוד מלכא, דלא יטעם טעמא דמותא, ושליט ביה סטרא ב דרוחא א אחרא, בגין דשתין נשמי חסר חד, איהו רזא דחיים דלעילא, עד שתין נשמי, דאינון שתין נשמי עלאין, ואילין רזא דלהון, דתליין בהון חיי, ומכאן ולתתא, רזא דמותא הוה.

לח) וע"ד, דוד מלכא, הוה משער שעורא דלייא, בגין דיתקיים בחיים, דלא ישלוט א ביה טעמא דמותא. וכד אתפליג ללייא, הוה דוד מתקיים באתריה, בגין דכד אתער פלגו א ללייא, וכתרא קדישא אתער, בעא דלא לאשכחא ליה לדוד, מתקשר באתר אחרא, באתר דמותא.

לט) בגין דכד ט אתפליג ללייא, וקדושה עלאה אתער, ובר נש י דנאים

חלופי גרסאות א ל"ג דרוח; בישא ורוח (אה"ל). ב יטעום. ג ולא ישליט; ישלט (ד"א); ישלוט (אה"ל). ד דרוח; ל"ג דרוחא. ה מסאבא. ו מוסיף חסר חד אינהו [איהו] נשמי. ז מוסיף ביה סטרא אחורא (אה"ל). ח דלייא. ט אתפליג. י נאים.

שתין נשמי

הסולם

מאמר

ביאור המאמר. בתחילה נבאר שינה ויקיצה בשורשם, והנה שינה, פירושו סתימת העינים, שהם המוחין, כמו הישן השוכב בעצימת העינים בלי דעת, ושורשו נמשך, משליטת הארת קו השמאל שהיא חכמה, בעת שהיא במחלוקת עם קו הימין, שהיא חסדים, שמתעם שאין החכמה יכולה להאיר בלי חסדים. המוחין נסתמים, שה"ס השינה, והיקיצה משינה, נמשכת מקו אמצעי, כי מצב השינה נמשכת עד עלית קו האמצעי עם המסך דחירק שבו, שה"ס נקודת מנעולא, (כנ"ל פרשת לך דף י"ג ד"ה ונתבאר, עש"ה) הממעט את קו השמאל ומכללהו בימין, שהחכמה שבשמאל נכללת בחסדים שבימין, ואז נפתחים המוחין והחכמה יכולה להאיר, שה"ס היקיצה.

ומכאן תבין ההפרש הגדול בין חג"ת דו"א שמחזה שלו ולמעלה, לבין נה"י שמחזה שלו ולמטה, כי ג' קוין דו"א נקראים חג"ת שבעת שהחסד הוא במחלוקת עם הגבורה, נמשך לו השינה, וכשהת"ת שלו שהוא קו אמצעי מכריע ועושה שלום ביניהם עם כח המסך דמנעולא שבו, הוא ממשיך היקיצה, דהיינו שהמוחין נפתחים, כי אז החכמה שבשמאל נכללת עתה בחסדים שבימין, ויכולה להאיר כנ"ל. הרי שהמסך דמנעולא נמצא בת"ת, שהוא קו אמצעי, וחדע שהיא סוד נקודת החוה אשר בת"ת, ששם משכן מסך דמנעולא, העושה שלום בין הקוין.

ונודע שהמות נמשך ממנעולא, בסוד

לא

הוא חי, משם ולהלאה, טועם האדם טעם המות, ושולט עליו הצד של רוח הטומאה. הביאור הוא בסוף המאמר.

לז) ורא הוה נטיר וכו': וזה שהיה דוד המלך שומר את עצמו שלא יטעם טעם המות, ולא ישלוט עליו הצד של רוח האחר, משום שששים נשימות חסר אחת, הוא סוד, שהחיים שלמעלה, עד ששים נשימות הן ששים נשימות עליונות, וסודם של אלה, הוא, שהחיים תלויים בהם, ומכאן ולמטה הוא סוד המות.

לח) וע"ד דוד מלכא וכו': ועל כן היה דוד המלך משער השעור של הלילה, עד הצות, כדי שיתקיים בחיים, ולא ישלוט עליו טעם המות, וכשנחצה הלילה היה דוד מתקיים במקומו, היינו במדרגתו, שהוא חי וקיים, כי הקיץ משנתו ואמר שירות ותשכחות, כי כשנתעורר הצות לילה, וכתר הקדוש נתעורר, דהיינו הנוקבא, צריך שלא ימצא את דוד מתקשר במקום אחר, במקום המות.

לט) בנין דכד אתפליג וכו': משום כשנחצה הלילה, וקדושה העליונה נתעורר, ואדם הישן, במסתו אינו מתעורר, דהיינו שאינו מקיץ משנתו, להשגיח בכבוד רבונו, הרי הוא מתקשר בסוד המות, ומתדבק במקום אחר, כס"א, ועל כן היה קם תמיד דוד המלך בחצות לילה, להשגיח בכבוד רבונו חי אצל חי, ולא גם בשנתו עד לטעום טעם המות, ומשום זה היה גם כסוס ששים נשימות ולא בשלמות, שהיו חסרים אחת.

(דפו"י דף ר"ז ע"א)

בערסיה, ולא אתער לאשגחא ביקרא דמאריה, הא איהו אתקשר ברזא דמותא, ומתדבק באתר אחרא, א ועל דא, דוד מלכא, הוה קאים נ לאשגחא ביקרא דמאריה תדיר, חי לגבי חי, ולא נאים בשינתא, לטעמא טעמא דמותא, ובגין כך, הוה מתנמנם כסוס, שתין נשמי, ולא בשלימו.

חלומי גרסאות א ובגמכ. נ ל"ג לאשגחא ביקרא דמאריה (אה"צ).

מאמר

הסולם

שתין נשמי

לא וכי הא רע (לעיל בהקסח"ז דף צ"ט ד"ה אמאי ע"ש) שה"ס גילוי הצמצום שבמלכות שאינה ראויה לקבל אור החכמה, שהוא אור החיים, וע"כ בגילוייה מת האדם, שאור החיים פורח ממנו, אבל כאן בסוד התקון דיקיצה, הוא בהיפך, שהיא נעשה לגורם כל החיים, כי לולא המנעולא שבקו אמצעי שבנקודת החזה, לא היה יכול ז"א להקיץ משנתו, והענינים שה"ס החכמה היו סתומים לעולם, מחמת שאינה מאירה בלי חסדים, הרי שכל גילוי המוחין, במסך דמנעולא תלויים.

עתה תראה ההפרש בין חגית שמחזה ולמעלה לנה"י שמחזה ולמטה, כי אין המסך והדין שבו יכול לפעול משהו למעלה ממקום פציאותו, ולפיכך החג"ת שלמעלה מנקודת החזה אין בו מהדין של המנעולא כלום, שה"ס המות, כנ"ל, אבל נה"י דז"א הנמצאים למטה מנקודת החזה, כבר המות שבמנעולא פועל עליהם, אלא, כמו שנתבאר, שיש כאן, לנקודת המנעולא שבחזה, פעולה הפוכה, שהיא, בסוד תקון היקיצה, כי נעשתה כאן לגורם החיים, מכה ההכרעה, שהיא בלתי אפשרית זולתה, ולפיכך גם הנה"י בסוד החיים והקדושה, ואין כח המות שולט בהם ח"ו אף משהו.

והנה הנוקבא, שנקראת לילה, מקבלת בנין ספירותיה מז"א, ועל כן נחלקת גם היא על נקודת החזה כמוהו שה"ס נקודת חצות לילה, שמחזה ולמעלה דהיינו שש שעות הראשונות עד חצות לילה, אין שם כח הדין והמות מנקודת המנעולא כלל, אלא מנקודת החזה ולמטה, דהיינו שש שעות השניות, אם יש בהם תקון היקיצה, נעשו גם הם חיים וקדושה כמו החג"ת שלמעלה כנ"ל, אבל אם אין בהם תקון היקיצה, שה"ס ההכרעה שבקו אמצעי, אלא שנמשכת שליטת השמאל בלי ימין, שה"ס השינה, הנה אז, נתעורר כח המות שבמנעולא שבנקודת החזה, ונמצאים הנה"י שמחזה ולמטה דהיינו שש שעות השניות אחר חצות לילה, שהם בשליטת המות והס"א, אמנם מרכותא דרודר ה"ס מחזה ולמעלה של הנוקבא דהיינו שש שעות הראשונות לפני חצות לילה, כמ"ש לעיל, (בראשית א' דף ק"י

(דפו"י דף ר"ז ע"א)

ד"ה מלכותא דדוד ע"ש כל ההמשך) בסוד רביעי לאבות שהם חגית.

וזה אמרו, רזא דמלה הכא, דהא דוד מלכא חי וקיים לעלם והערמי עלמין, כי מקומו מחזה ולמעלה של הנוקבא, שה"ס שש שעות הראשונות שלפני חצות, ששם כולו חיים, ואין כח הדין והמות שבנקודת המנעולא שבחזה, יכול להגיע שם אפילו משהו, הרי שהוא חי וקיים, ודוד מלכא הוה נטיר בר יומיו ולא ישעום טעם מיתה דהיינו שהיה שומר עצמו שלא ימשיך בשינה לאחר חצות לילה, ששם כבר שולט המות, כגין דשינתא חר משתין במיתה, כי מכה התכללות הספירות זה בזה, יש ששה ספירות חגית נה"י שכל אחת כלולה מעשר, שה"ס ששים נשימות מחזה ולמעלה, וכן ששה ספירות חגית נה"י שה"ס ששים נשימות מחזה ולמטה, וכיון שנקודת המנעולא, שהיא גורם המות, עומדת בנקודת החזה, שהוא מלכות דיסוד שמחזה ולמעלה, נמצא שהישן בשש שעות הראשונות שבליילה יש לו שם גורם המות בספירה אחת האחרונה מששים הספירות, הרי שהשינה אחד מששים מיתה, כלומר, שבספירה אחת מששים שבה יש מיתה, היא נקודת החזה, שהיא העשירית של ספירת היסוד, וזה אמרו, דעד שתין נשמי חסר חר

איהו חי, שהם שש שעות שכל אחת כלולה מעשר, והם ששים, דהיינו שתין נשמי, שמלפני נקודת חצות לילה, שהיא נקודת החזה שבנוקבא, ששם החיים בלי שום כח דין כלל, אבל חסר חר דהיינו העשירית שביסוד, שהיא נקודת חצות לילה עצמה, ששם שוכנת המנעולא, שהוא גורם המיתה, כנ"ל, הרי שהחיים הם רק בששים חסר אחת, וחולק על ר' יהודה, שאמר ששתין נשמי הוא שיעור מועט, וז"ש, מחמן ולהלאה טעים בר נש טעמא דמותא, דהיינו שש שעות השניות, כי כח המות שבנקודת החצות, שהיא המנעולא, שולט על שש שעות שלאחריה, וע"כ הישן בהם טועם בהכרח טעם המות, וז"ש איהו רזא, דחיים דלעילא עד שתין נשמי, שהחיים

שלמעלה

מ) אתו רבי יהודה ורבי יוסי, ונשקוה. אמרו ליה, מה שמך, א"ל חזקיה, א"ל יתיישר חילך, ויתתקף אורייתך, יחיבו, אמר רבי יהודה, הואיל ושרית, אימא לן מהני רזין עלאין דקאמרת.

מא) פתח ואמר, * ה' בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה. תא חזי, כד ברא קב"ה עלמא, חמא דלא יכיל לאתקיימא, עד דברא אורייתא, בגין דמנה נפקין כל גמוסין עלאין ותתאין, ובה קיימי עלאי ותתאי, הה"ד ה' בחכמה יסד ארץ * כונן שמים בתבונה, דהא בחכמה קיימין כל קיומין דעלמא, וכלהו נפקי * מגוה.

מב) ד"א ה' בחכמה יסד ארץ, עלמא עלאה לא אתברי, אלא מגו

ה) והסתלק לדבר הגד לנו מסודות עליונות שאמרה. (א) (משלי ג') ב"ב דף ק"ג ציון ד. מסורת הזהר דרך אמת

חלוסי גרסאות א וגי' ל"ג כונן שמים בתבונה. ג מגוה ; מגוה.

שחזן נשמי הסולם סאמר

באותו זמן, שה"ס ח', שהנקודה מוחזרת ממות לחיים כנ"ל. ובגין כך היה מתנמנם כסוס שהיו נשמי דהיינו ששה שעות שמלפני נקודת החצות, ולא בשלימה, כי בנקודת החצות לא ישן. שה"ס אחד מששים במיתה, כנ"ל. אלא שהחזירה ממות לחיים על ידי היקיצה, כמבואר.

מ) אתו ר' יהודה וכו': באו ר' יהודה ור' יוסי ונשקו אותו, כי גילה להם ביאור חדש בתקון חצות. אמרו לו מה שמך, אמר להם חזקיה, אמרו לו יתיישר כחך ויתחזק תורתך. ישכו, אמר ר' יהודה, כיון שפתחת, אמור לנו מאלו סודות העליונים שאתה אומר.

מא) פתח ואמר, ה' בחכמה יסד ארץ וגו': בוא וראה כשברא הקב"ה את העולם ראה שאינו יכול להתקיים, כי העולם נברא בשליטת קו שמאל, שה"ס חכמה בלי חסדים, ואין החכמה מאירה בלי חסדים, וע"כ לא יכול להתקיים. עד שברא את התורה, שהיא קו האמצעי, שנק' ז"א ונק' תורה, שהכליל ב' הקוין ימין ושמאל זה בזה, ונכללה החכמה בחסדים, ואז האירה החכמה, אשר ממנה דהיינו מקו אמצעי, יוצאים כל הנהגות העליונים והתחתונים, ובה מתקיימים העליונים והתחתונים, והוא שכתוב הוי"ה, שהוא ז"א, שה"ס קו אמצעי. בחכמה יסד ארץ וגו', הוא ש'יסד הארץ בחכמה, כי הלביש החכמה בחסדים, ונתקימה הארץ החכמה בעולם. ובחכמה מתקיימים כל קיומי העולם והכל יוצאים ממנה, כמ"ש כולם בחכמה עשית.

מב) ד"א ה' בחכמה יסד ארץ וגו': עולם העליון, שהיא תבונה, לא נברא אלא על

שלמעלה אינו נמשך יותר מששים נשימות. דהיינו עד נקודת החזה, שהיא נקודת חצות לילה. דאינון שתין נשמי עלאין, שהם ששים נשימות העליונות, דהיינו שלמעלה מחזה. שאין כח הדין פועל כלום למעלה ממקום מציאותו כנ"ל.

וז"ש וע"ד דוד מלכא הוה משער שעורא דליליא וכו', דהיינו שהיה ישן שתין נשמי חסר אחת, שה"ס נקודת חצות לילה שהיקץ בה ולא ישן, דהיינו שהיה ממשין אליה את הקוין היקיצה, המהפך את נקודת המנעולא שבחצות לילה, ומה שהיתה גורם המות נעשתה לגורם החיים כנ"ל. בגין דכד אתפריג ליליא וקדושה עלאה אתער, דהיינו שנעשה למעלה תקון היקיצה, על ידי קו אמצעי, המהפך את נקודת החזה שבנוקבא ממות לגורם החיים, שהוא מטומאה לקדושה, ובר נש דנאים בערסיה ולא אתער לאשנחא וכו' אתקשר ברזא דמוחא, כי אותו אדם הישן או, נמצא ממשין עי"ז את שליטת השמאל שהיא שורש השינה, ונקודת המנעולא שבנקודת החצות, נשארת בעדו לגורם המיתה, כי לא נכלל בתקון היקיצה המהפכה ממות לחיים, חרי שנתקשר ברזא דמוחא, שהיא שליטת הסי"א והטומאה, וע"ד, דוד מלכא וכו' חי לגבי ח', כי מדרגתו הוא ח', שהיה מרכבה לבחינת מחזה ולמעלה בסוד רביעי לאבות שאין כח הדין והמות שבנקודת החזה פועל כלום למעלה ממקום מציאותו כנ"ל. וכשקם ועשה תקון היקיצה, נעשה מרכבה לתקון זה שבנקודת החזה שבנוקבא המתעורר (ומיני רף ר"ז ע"א)

חכמה, ועלמא תתאה לא אתברי, אלא מגו חכמה י תתאה, וכלהו נפקן מגו חכמה עלאה, ומגו חכמה תתאה. כונן שמים בתבונה. כונן, מאי כונן. אלא, כונן כל יומא ויומא, ולא פסיק, ולא אתתקן בזמנא חדא, אלא בכל יומא ויומא אתקין ליה.

מג) והיינו רזא דכתיב, * ושמים לא זכו בעיניו. וכי ס"ד, דגריעותא איהו משמים, אלא חשיבו משמים איהו, בגין חביבו, ורעו סגיא, דקב"ה רעי בהו, י וחביבותיהו ד לגביה, י דהא אע"ג דאיהו י מתקין לון כל יומא ויומא, לא דמי בעיניו דאינון מתתקנן כדקא יאות, י בגין י דרחימותא דלהון לגביה, ורעותיה לאנהרא לון תדיר, בלא פסיקו, דהא עלמא דאתי, אפיק נהורין זהירין, כל יומא י ויומא תדיר בלא פסיקו, בגין לאנהרא לון תדיר, ועל דא י לא זכו בעיניו, לא זכו בלחודוי לא כתיב, אלא לא זכו בעיניו, ובגין כך, כונן שמים בתבונה.

מד) מאן שמים. דא הוא י רזא דאבהן, ורזא דאבהן דא הוא יעקב, דאיהו כללא דלהון, בגין דיעקב תושבחתא דאבהן איהו, ואיהו קיימא לאנהרא על עלמא.

מה) ובגין דאיהו אסתלק גו עלמא דאתי, נפק מניה ענפא חדא, שפירא בחיזו, וכל נהורין מיניה י נפקין, וכל שבעא, ומשח רבו, לאנהרא לארעא, ומאן איהו. דא יוסף הצדיק, דאיהו יהיב שבעא לכל עלמא,

מסורת הזוהר

(א) (איוב ט"ו) נח דף ה' ציון ה. ב) רזא דאבהן יעקב: יוצא ל"ג אות ס"א.

חלוסי גרסאות א) מוסיף חכמה עלאה. ב) ל"ג תתאה. ג) וחביבותיהו. ד) לגבייהו. ה) דאע"ג וליג דהא. ו) מתקן. ז) דבגין, ח) רחימותא. ט) ל"ג ויומא. י) מוסיף ושמים לא. יא) נפיק.

שחין נשמי

ויום תמיד בלי הפסק, כדי להאיר אליהם תמיד, ועל כן, לא זכו בעיניו, שלא כתוב דא זכו, בלבד, אלא, לא זכו בעיניו, להורות, שבאמת הם זכים, אלא מתוך התשוקה להשפיע להם נראים לו כאינם זכים, כמבואר, ומשום זה, אומר הכתוב, כונן שמים בתבונה.

מד) מאן שמים וכו': שואל, מי הוא שמים. שאומר, כונן שמים בתבונה, ומשיב, זה

הוא סוד האבות, שהם הג"ת, וסוד האבות הוא יעקב שהוא קו אמצעי מ"ח, שהוא הכולל שלהם, שקו אמצעי כולל בתוכו הימין והשמאל, שה"ס אברהם ויצחק, כי יעקב, תפארת האבות הוא, והוא עומד להאיר על העולם שהוא הנוקבא.

מה) ובגין דאיהו אסתלק וכו': ומשום שהוא מתעלה תוך עולם הבא. כלומר, שעולה ומלביש לישראל סכא, שנקרא עולם הבא, שה"ס חסדים מכוסימ, וע"כ אין בו מקום לגילוי הארת חכמה, ועל כן, יוצא ממנו ענף אחד יפה

מראה

מאמר

על ידי חכמה, ועולם התחתון שהיא הנוקבא, לא נברא אלא מתוך חכמה תחתונה, שהיא החכמה המתלבשת בנוקבא. נמצא, שכולם יצאו מחכמה העליונה, וחכמה תחתונה. כונן שמים בתבונה שואל כתוב כונן, מהו כונן, ומשיב, אלא, כונן, הוא תבונה, המכוננת את ז"א, הנקרא שמים, בכל יום ויום ואינו מפסיק, ולא נתתקן בפעם אחת אלא בכל יום ויום מתקן אותו.

מג) והיינו רזא דכתיב וכו': והוא הסוד שכתוב, ושמים לא זכו בעיניו, וכי יעלה על דעתך שהוא חסרון לשמים, אלא יתרון הוא לשמים, שהוא משום אהבה ותשוקה הגדולה שהקב"ה שהוא תבונה, חפץ בשמים שהוא ז"א, ואהבתו אליו, ואע"פ שהוא מתקן אותם בכל יום ויום, אינם נראים בעיניו כמתוקנים כראוי, מפני שאהבתו אליו, וחפצו להאיר להם תמיד בלי הפסק, ומפרש, כי עולם הבא, שהוא תבונה, מוציא אורות מתנוצצים בכל יום

(דפו"י דף ר"ז ע"א)

ועלמא מניה אתון. ובגין כך, קב"ה כל מה א דעבד בעלמא, כלא איהו ברוא עלאה, וכלא כדקא חזי.

(מו) אדהכי, אתא רבי אלעזר, כיון דחמא לון, אמר ודאי שכינתא הכא, במאי עסקיתו. אמרו ליה, * כל עובדא. אמר, ודאי שפיר קאמר, אבל אינון שתין נשמי, ודאי שתין נשמי אינון דחיין, בין לעילא בין לתתא, מכאן ולהלאה, איכא שתין נשמי אחרנין, דאינון כלוהו מסטרא דמותא, ודרגא דמותא עליהו, ואקרון ^ה דורמיטא, וכלהו טעמא דמותא.

(מז) ובגין כך, דוד מלכא, הוה איהו מתדבק באינון שתין נשמי דחיין, ומתמן ולהלאה לא נאים כלל, הה"ד * אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה, ועל דא, שפיר קאמר, בגין דיקום דוד חי, בסטרא דחי, ולא בסטרא דמותא. יתבו כלהו, ואשתדלו באורייתא, ואתחברו כחדא.

(מח) פתח רבי אלעזר ואמר, * ה' אלקי ישועתי יום צעקתי בליה נגדך. ת"ח, דוד מלכא, הוה קם בפלגות ליליא, ואשתדל ^ב באורייתא, בשירין ותושבחן, לחדוה דמלכא ומטרוניתא, ודא ^ג הוה חדוה דמהימנותא בארעא, בגין דהאי איהו שבחא דמהימנותא, דאתחזי בארעא.

(מט) דהא לעילא פתחי בחדוה שירתא, כמה מלאכין עלאין, בכמה

מסורת הזהר
(א) (תהלים קל"ב) ת"ז ח"ה כ : (ב) (תהלים פ"ח).
דרך אמת
(ה) הוה חנומו של חרמיה,
חלופי גרסאות א דעכיר. ב ליג באורייתא. ג הוא.

מאמר
הכולם
שתיין נשמי
מראה, דהיינו באור החכמה, הנקרא ראה ומראה. וכל האורות, הן חכמה והן חסדים, יוצאים ממנו, וכל שובע ושמן המשחה, להאיר לארץ, שהיא הנוקבא. ומי הוא הענף הזה, הוא יוסף הצדיק, שהוא נותן שובע, שהיא הארת חכמה, לכל העולם. והעולם ממנו נזון. שהוא הארת החסדים. ומפני זה, הקב"ה, כל מה שעושה, הכל הוא בסוד עליון, והכל הוא כראוי להיות.

(מו) אדהכי אתא וכו': בתוך כך בא ר' אלעזר. כיון שראה אותם, אמר, בודאי שהשכינה כאן, במה אתם נושאים ונותנים, ספרו לן כל המעשה עם אותו אדם ומאמרו. אמר ודאי יפה אמר, ומכאן דבריה, אבל אלו ששים נשימות, דהיינו שש השעות שמקודם חצות לילה, הם של חייב, בין למעלה בעולמות העליונים ששם ה"ס מחוה ולמעלה של הנוקבא, ובין למטה בעולם הזה. מכאן ולהלאה, דהיינו אחר נקודת החצות, יש ששים נשימות אחרות. שהם הג"ת נה"י שמחזה ולמטה (כנ"ל דף י"ב ד"ה והנה) שהן כולן מצד המות, ומדרגת המות עליהם.

דהיינו נקודת המנועולא שבנקודת החוה (כמ"ש שם) שהוא גורם כל מות שבעולם, ואלו ששים נשימות שמחזה (דמו"י דף ר"ז ע"א) * דף ר"ז ע"ב

(מט) דהא לעילא פתחי וכו': כי למעלה פותחים בשמחה, שירה, כמה מלאכים

א זינין, דקא משבחן ב בלידיא בכל סטריין. ג כה"ג לתתא בארעא, מאן דמשבח ליה לקוב"ה בארעא בלידיא, ד רעי ביה קב"ה, וכל אינון מלאכין קדישין, דקא משבחן ליה לקב"ה, כלהו ה צייתין לההוא דקא משבח ליה בלידיא בארעא, דהאי תושבחתא איהו בשלימו, לסלקא ז יקרי דקב"ה מתתא, ולזמרא בחדוה דיחודא.

ג) תא חזי, דוד מלכא ב כתב, ה' אלהי ישועתי וגו', ה' אלהי ישועתי, אימתי איהו ישועתי. בההוא יומא, דאקדמית תושבחתא בלידיא לגבך, כדין איהו ישועתי ביממא.

גא) ות"ח, דהא בלידיא, מאן דמשבח למאריה, בתושבחתא דאורייתא כדין ב אתקף בתקיפו ביממא, בסטרא דימינא, דהא חוטא חד, נפקא מסטרא דימינא, וכדין אתמשך עליה, ואתקף ביה, וע"ד אמר ה' אלהי ישועתי יום צעקתי י וגו'.

גב) ובג"כ אמר, " לא המתים יהללו יה. לא המתים, בגין דאצטריך לשבחא, חי לחי. ומת לחי לאו הכי, דכתיב לא המתים יהללו יה, ואנחנו נברך יה, דהא אנן חיין, ולית לן חולקא בסטרא דמותא כלל. יא חזקיהו אמר, ב חי חי הוא יודך יכמוני, בגין דחי אתקרב לחי. דוד מלכא איהו חי, וקורבא דידיה לחי העולמים. ומאן דאתקריב י לגביה, איהו חי, דכתיב ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום, וכתיב י ובניהו בן יהוידע בן איש י חי רב פעלים מקבצאל.

מסורת הזהר

א) (תהלים קט"ו) ח"ג רמז: ב) (ישעיה ל"ח). ג) (ירמיה ד') ב"ב דף ק"ו ציון א. ד) (ש"ב כ"ג) הקס"ז דף ע"ח ציון ב.

חלוסי גרסאות א זינין. ב בלידיא. ג כהנא; וכה"ג. ד ל"ג רעי ביה; בעי ביה; בעי ול"ג ביה. ה ציית. ו ל"ג בלידיא (אה"ל). ז יקריה. ח אמר. ט אתתקף (אה"ל). י בלילה נגדך ול"ג וגו'. יא חזקיה. יב מוסיף כמוני היום. יג לגביהו, יד חי וגו'.

מאמר

מלאכים עליונים בכמה אופנים, שהם משבחים בלילה בכל הצדדים, דהיינו אפילו בהארץ צד שמאל, כי אז שליטת הנוקבא בסו"ה ותקם בעוד לילה, כעין זה למטה בארץ. מי שמשבח בארץ אל הקב"ה בלילה, חפץ בו הקב"ה, וכל המלאכים הקדושים המשבחים אל הקב"ה, כולם מקשיבים לאותו המשבח אל הקב"ה בלילה בארץ. כי שירה זו היא בשלמות, להגדיל כבוד הקב"ה מלמטה, ולומר בשמחת היחוד.

ג) תא חזי דוד וכו': בוא וראה דוד המלך כתב, ה' אלקי ישועתי וגו'. שפירושו, מתי ה' אלקי ישועתי, הוא ישועתי ביום ההוא שהקדמתי שירה בלילה אליך. כי אז הוא ישועתי ביום.

גא) ות"ח דהא בלידיא וכו': ובוא וראה, כי בלילה מי שמשבח לרבנו ברנה של (דפו"י דף ר"ז ע"ב)

שחין גשמי

תורה, מתחזק אז בגבורה ביום בצד ימין, שהוא חסד. כלומר, שהחכמה שקבל בלילה מצד שמאל, מתלבש ביום בחסד מצד ימין. כי חוט אחד של חסד, יוצא מצד ימין, ואז הוא נמשך עליו, ומתחזק בו. וע"כ אמר דוד, ה' אלקי ישועתי יום צעקתי וגו'.

גב) ובג"כ אמר וכו': ומשום זה אמר, לא המתים יהללו יה. לא המתים, הוא משום שחי לחי צריך לשבח, ומת לחי אינו כן, שכתוב, לא המתים יהללו יה, ואנחנו נברך יה, כי אנחנו חיים, ואין לנו חלק בצד המות כלום. חזקיה אמר, חי חי הוא יודך כמוני, משום שחי נקרב לחי, וכן דוד המלך הוא חי, ונקרב לחי העולמים, ופי שנקרב אליו, לחי העולמים, הוא חי, שכתוב, ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כלכם היום, וכתוב, ובניהו בן יהוידע בן איש חי רב פעלים מקבצאל.

נג) פתח ההוא יודאי אכתריה. ואמר, "ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך, וכי לא י מברכינן ליה לקב"ה עד י לא ניכול, והא אית לן ז לאקדומי בצפרא, י ולסדורי י שבחא י דיליה כדקא יאות, ולברכא בשמיה, עד לא יברך לאחרא בעלמא, וכתיב י לא תאכל על הדם, י אסור ליה למיכל, עד לא יברך למאריה, והשתא כתיב ואכלת ושבעת וברכת.

נד) אלא, דא ברכתא דצלותא דיחודא, ודא ברכתא דמזונא, לאחזאה לגבי דרגא דמהימנותא, י שבע כדקא יאות. י וכדין בעי לברכא ליה כדקא יאות, דההוא דרגא דמהימנותא, יתרוי, י ויברך, ויתמלא חידו מחיין דלעילא, כמה דאצטריך, י בגין למיהב י לן י מזוני.

נה) דהא י קשין י מזונא דבר נש קמי קב"ה, כקריעת ים סוף, מ"ט. בגין, דמזונא י דעלמא י דלעילא הוא, דתנן בני חיי ומזוני וכו', ובגין כך, י קשין קמיה מזוני דעלמא, דהא י במזלא תליא מילתא, דמניה נפקי מזוני, וחיי, ובני, ובגין כך קשין קמיה מזוני דעלמא, דהא לאו ברשותיה קיימא, עד דיתברך איהו.

מסורת הזהר

א) (דברים ח') ח"א רח. ח"ב קב. קננ: קננ: ח"ג רע: רעד. ב) (ויקרא י"ט) ח"ב ככ. ראו: ח"ג פז: ג) מולא: ב"ב ע"א צ"ב.

חלוסי גרסאות א אלקיך וגו' ב מברכין ג דניכול ונשבע (אה"ל). ד לקדומי. ה ולסדרא. ו שבחיה כדקא יאות (ר"א ואה"ל). ז דמאריה. ח אסור. ט שובע (אה"ל). י ובגין לברכא (אה"ל). יא ויתברך. יב ליג בנין. יג ליה. יד מזונא. טו קשין. טז מזוני. יז עלמא. יח לעילא. יט קשין קמי קביה.

ואכלת ושבעת וברכת

הסולם

מאמר

מלמעלה הם. מז"א. בסוד המסך דחירק שבקו אמצעי. (כנ"ל ב"א זף קע"ו אות קצ"ח) כי למדנו, בנים חיים ומזונות אין הדבר תלוי בזכות אלא הדבר תלוי במול. ומשום זה קשים לפנינו מזונות העולם, משום שהדבר תלוי במול. שממנו יוצאים בנים חיים ומזונות, וע"כ קשה לפנינו מזונות העולם, כי אינם ברשותו מטרם שהוא מתברך מן המול.

ביאור הדברים. כי בתחילה היתה הנוקבא גדולה וזכה כמו ז"א, והיתה דבוקה בו מאחוריו. אלא שהמוחין לא היו מאירים אז בנוקבא, מחמת חסרון לבוש דחסדים, ולא היתה משפעת כלום לתחתונים. (כמ"ש לעיל ב"א דף ק"ד ד"ה את, ע"ש) ועל כן מיעסה הנוקבא את עצמה, בסוד נקודה תחת יסוד דז"א, שפירושו שנכללה במסך דחירק שבקו האמצעי שמחזה ולמטה דז"א, וננסרה לפרצוף נפרד ממנו. שמחמת מיעוט הזה אין לה עוד מעצמה שום אור, וצריכה לקבל הכל מלמעלה, דהיינו מז"א. (כמ"ש לעיל בראשית א' דף ק"ח ד"ה וכבר ע"ש).

וזה אמרו בני חיי ומזוני לאו בזכותא

תליא

נג) פתח ההוא יודאי וכו': פתח אותו יהודי אחריו. ואמר, ואכלת ושבעת וברכת וגו', שואל וכי אין אנו מברכים את הקב"ה מטרם שאנו אוכלים והרי יש לנו להקדים כבוקר ולסדר שבחו כראוי, מטרם שמברכים לאחר בעולם, וכתוב, לא תאכלו על הדם, שרשה שאסור לאכול מטרם שמברך לרבוננו, ועתה כתוב, ואכלת ושבעת וברכת, שממע שאין לברך אלא אחר האכילה.

נד) אלא דא ברכתא וכו': ומשיב, אלא זה, שאנו מברכים קודם האכילה, הוא, ברכת החפלה ליחוד זו"ן, וזה, שלאחר האכילה, הוא, ברכת המזון, וצריכים לב' דברים, א) להראות שבע למדרגת האמונה, שהיא הנוקבא, כראוי, ב) ואז צריכים לברך אותה כראוי, כדי שאותה מדרגת האמונה תתרוה ותתברך ותתמלא שמחה מחיים העליונים כפי שצריך, כדי שתתן לנו מזונות.

נה) דהא קשין מזוני וכו': כי קשים מזונותיו של אדם לפני הקב"ה כקריעת ים סוף, מה הטעם, הוא, משום שמזונות העולם (דפויו דף ר"ז ע"ב)

של שולם נחקט והם להמשיך מוחין לפרטות השלמות העלוניים חן מברכה על נשילת ידים והשר יור סאם לא נחייב בהם לא ינרד וחק מברכה שפשה לי כל לרבי כט"ב וניה"ך שא כל העולם יתפס (א) :

וְזָמַנְם מחמת הגילה ואילך ונרד להאר לאומרים מלם בקומו בחלות הגילה כדי להחזיר המוחין שנסחלקו קודם חלות מהו"א הטלל דחדת היום ונחששו בנזק' הגללה דחדת הגילה ועל ידם גדלה כנגד כל אחורי הו"א ובחלות מתם נגשרת ובאה לפנים ומסחלקים המוחין מתנה ומלטים למ"ן לאו"א ומזדווגים או"א וממשיכין מוחין חדשים דפנים ומתחדשים גם המוחין הראשונים וכזכור כל זה בארד לקמן בברכה המעביר ע"ש. ופחה ע"י הברכות של השחר מוזרים המוחין הם דחזרו ועיס להחשש ב"א הטלל דחדת היום וכדי להמשיך השפע המוחין לפרטות העלוניים ולבטל מהם אחזם הקליפתא שנתאחזו בהם קודם חלות כטדע וכדי לברר הברורים המתייחסים לכל ברבה וזכרה ואם לא יאמר אחס סלם בקומו בחלות מונע המשכס השפע והמוחין לפרטות העלוניים ועורם להשאר אחיות הקליפתא בחקירות עליונים וברנח"י שלו ובחשים של עשיר ההפכמות הקליפתא והוא משתמש בהם פס אחיות הקליפתא שבהם וילכו בלא כח בעת ובזמן שהיה לו כח להפרידם ולבטלם והוא איבד לכמה רשות ח"ו לכן ראוי להאר לאומרים מלם בקומו בחלות ואפי' שהוא רולה לישן אח"כ אין בכך כלום והוא ליה כישן ביום ונח"ש הרב ז"ל על הקס בחלות אחר שפור ברטוחו ויאמר חיקון חלות ויעבוק בתורה כמו שפה אחת שאם איט יטל לפטור על פלמו שיכול לחזור לישן רק שקוס קודם עמוד השדר כמו חגי שפה ויחזור ללמוד ולא מיכישא מי שיטן וקס בחלות שרדך לפשות כן כסדר אלף אפי' מי שלא ישן כלל והוא לומד מתחילת הגילה הגה בהגיע חלות נרדך לאומרים מן מברכות המורה שאם לא ישן שאין לרדך לאומרים עד שיעלה עמוד השדר אבל שאר הברכות לרדך לאומרים וכזכור בס"ה פ' ויקהל דקל"ה ע"ב כמפשה דר"א ור"י שהיו לומדים מתחילת הגילה ובהגיע חלות ושמינו קול התרעבול ברכו כי אפי"פ שגלדו לא נסחלקו המוחין מ"א-דפרכות הגה מ"א (ב) דכללות נסחלקו ופחה מחרים ואפי' מזדו נסחלקו פלמות כדנח"י כנסחלקות המוחין הסללים ועשה מחרים מחדשים כטדע :

(פ"ב ע"א) הקדמת הברכה

ידוע (ג) הוא כי כל מה שאט מבררים מחלקי הכלים דמלכים ומאורות דרפ"ח להעלותם לוו"ן ולהעלות את הוו"ן למ"ד ומ"ן לאו"א להזדווג הוא חיוג דנשמות דפרימיות העולמות ולא חיוג דחיות העולמות כי חיוג דחוס נפשה ממילא שלא על ידי וחיך לרדך לט לקבל ד' מיטות ב"ד ולהעלות עם הוו"ן למ"ד ומ"ן אלא שהאור רוחא דחיוב אבא לאימא הוא מעלה מ"ד ומ"ן לאורו חיוג אבל חיוג דנשמות חין או"א מחשבררים להזדווג אלא ע"י מה שאנחנו מבררים מחלקי הכלים דמלכים ומאורות דרפ"ח חו"ן ומעלים אחס למ"ן ולר"ב כן לרדך להמשיך לוו"ן מזיווג דתענוגים דאו"א משלם שוחין דיניקה כדי שיהיה להם כח להעלות ואח"כ להעלות חו"ן למ"ד ומ"ן חיוג דפרימיות דאו"א ועד"י ששים חו"ן לאו"א לשורר חיוג דפרימיות דאו"א וכן נפשה מפלרו' לפרטק שפלי עד רוס המפלות וכמבאר אלגינו במ"א סדר פליית הכשררות סה מפרטק לפרטק בפרכות עד חוס המעלות פ"ש ואז יולא ויודר חלקי י"ם שם מ"ה כהחש עם חלקי השלום אורות דב"ן דאוחס הברורים ששל המתייחס' לחוזה המלוח ומחשכסים מפרטק לפרטק ויחסיס מוחין לאבי"ם חו"ן באופן שכל חוזה ופטרסה וברכה לרדך להמשיך לאו"ן שני מיני מוחין הראשון הוא

אין וכל זה הוא שער נקודה המרכזי דכל העולם בכללו וסם היום והגילה שיום בקיץ ובחורף פמ"ם הכתוב ויה ערב ויה בוקר ואין היום לזה מן הגילה ולא הגילה מן היום ואין היום נכנס בגבול הגילה ולא הגילה בגבול היום מה שאין כן בשפשה האיקלימיים אחר מלם שומרים בקרן מחדת לטוית דכל העולם בכללו כטדע ושם היום והגילה לים זה מה בכל איקלים כפי שיעור רחוקו מנקודה המרכזי דכל העולם כך הוא שיעור אימור או קרוב זריחת השמש ושקיעתו וכפי אותו השיעור כך הוא שיעור שטי היום והגילה דאוחס האיקלי' מאיקלים אחר אמנם בחגי היום כשהחמה בראש כל ארס אז הוא ודאי חלות היום בכל מקום ובכל איקלים כפי אותו השיעור. כ"י מסרב ש"ס אה"ה כך קבלתי מהרב היר"א (ה"י) ומתייחילו לנטות לללי ערב עד השלום י"ב שעות אז הוא ודאי חלות הגילה מתם כי בחורף הגילה ליה ששת מתחילת היום ומשש כמו שתי שלישי המוספת בקירוב מתחילת היום ושליש המוספת בקירוב בסוף היום וכמו כן בקיץ היום ליה מן הגילה ששת שלישי היום בקירוב מתחילת הגילה ושני שלישים בקירוב בסוף הגילה וכזכור בזה ויקהל דקל"ה ע"ב כי איטן שפתי דמחשכסא בחורף דלילה דממא אינון ולא אחשיבו מליליא בר תריסר דאינון דילה וכמו כן איטן שפתי דמחשכסא בקיץ דיממא דלילה איטן ולא אחשיבו מיממא בר תריסר דאיטן דלילה וכן היה זמן קרבן חמיר של בין הפרשים מבי ינסו לללי ערב בין בחורף בין בקיץ ארי לו מפשה גדול דזמן קרבן החמיר כמזכר ואפי"פ שבקת משינומו לללי ערב עד שקיעת החמה י' יומר מ' שעות אוחס חזון העודק על או' שעות הוא מתחילת הגילה הבאה וכן בחורף להיכך. באופן שאחר ו' שעות מ"ב שעות של הגילה כנ"ל אז הוא חלות הגילה מתם ומכך ומיד יתבבר בארי לקוס משנתו ויאר מאד שלא יעבור חלות והוא ישן כי אם יעבור חלות והוא ישן אז הוא פעים טעמא דמוסא ומסדבן ומתקב"ג כזוא דמוסא ושליש עליה סטרא דרוח מסאבא כי הוא יורד בחגי הרע דקל"ה טונה כי הגיה בחלות סא' של הגילה הוא בבחי' חגי הפליון דפיון דקל"ה טונה והוא כי בחי' השש שעות הראשונות של הגילה נקראים שחין נשמי כמבאר בדברי הרב ז"ל וכמ"ס בע"ה בטנת הגיה וסין באוסם השש שעות הראשונות אוחס הגיה כן מפט כן הרבה נק' שחין נשמי חסר חד ולא פעים טעמא דמחא וכוא חי כח' כזכור פ' ויגש דר"א ע"א ואפי' ישן אחר חלות אחר שיאמר הברכות וסיקון חוזה חין בכך כלום ולא שליט עליה עוד רוח מסאבא ולא פעים טעמא דמחא אחר שנחשורר בחלות והמשיך מוחין לו"א ע"י הברכות כי סכנת האחיות והשליטה האזר של הקליפתא הוא על מי שהיה ישן מקודם חלות ועבר עליו חלות ולא נחשורר אז שולטים עליו הקליפתא כנ"ל אבל חסן אחר חלות חין להם שליטה עוד עליו ודלל כס' מקדש מלך שכתב משס דמ"א פ"ה על מאמר הזוהר הגזכר יפ"ש כי גירסת הזוהר שלם סיה בלא הנהה דרך אחז וז"ל הזוהר דכד אסמלין ליליא וקדושה פילאה (פ"א ע"א) אחר ובר נש נאים בערסיה ולא אחר כו' פ"ש והאר"י ז"ל הגיה ובר נש נאים בערסיה במקום מלם נאים כסד דנאים ר"ל שכבר היה ישן ולא אחר ונס מתה שאמר ולא אחר משמע שכבר היה ישן ולא אחר וסינת אחר חלות כבר כחכה סרב ז"ל כפי' שאם איט יטל לפטור כל חלות עד הבקר שיכול לישן אח"כ באופן שרדך אריות חסירות מאד לשמור נפשו שברנע חלות ימלא ניעור כפרס חס שרס נשמתו הוא מזיווג יפקד ולאה האפשה אחר חלות לילה. וינרד ברטוח השחר ולרדך לאומרים אשילט שלא נחייב בהם כגון שלא ישן או שלא שפע כדו"א לא חלק מנעליו וכיוצא אפי"פ כן לרדך לאומרים לש פעל מנעליו

דברות וביאורים (א) מין דכס דרפ"ח פ"ד ד"ס נס רח"ס פ"ס : (ב) פ"ס דקל"ה ע"ב ד"ס והס : (ג) סו"א וז"א פ"א :

של שולם נחקט והם להחשיך מוחן לפרטות השלמות העלוניים חן מברכת על נשילת ידים והער יור סאס לא נחשיב בהם לא ינרד ומוך מברכת שפסה לי כל לרבי נט"ב וניה"ך שאז כל השולם יחסיס (ח) :

וזמנם מחמת הלילה ואיך ורדך להאר לחומרים מולם בקומו בחלום הלילה כדי להחזיר המוחין שנסחלקו קודם חלות מהו"א הטלל דמות היום ונחשטנו בנק' הטללת דמות הלילה ועל ידם עגלה כנגד כל אחורי הו"א ובחלום חמש ננסרת ונחא לפנים ומסחלקים המוחין ממנה ומילים למ"ן לאו"א ומדוונגים או"א וממשיכין מוחין חדשים דפנים ומסחלקים גם המוחין הראשונים וכנאזר כל זה בלודך לקמן בברכת המעביר ע"ס . ופחה ע"י הנרבות של בסאר חוזרים המוחין הם דחומר ועצים להחשט ב"ז"א הטלל דמות היום וכדי להמשיך השפע המוחין לפרטות העלוניים ולבסל מהם אחיזם הקליפתא שגחאחו בהם קודם חלות כטדע וכדי לברר הכיזורים המתייחסים לכל ברבה וברכה ואם לא יאמר אוחס טולם בקומו בחלום מונע המשכס השפע והמחין לפרטות העלוניים וערם להבאר אחיזם הקליפתא בחיזותות עליונים וברנח"י של וכתובים של גאר ההפסות הקליפתא והוא משתמש בהם פס אחיזם הקליפתא שבהם וילכו בלא כח בעת וכומן סדה לו כח להפרידם ולכסלם והיא סיבה לכמה רשום ח"י לכן ראוי להזכר לחומרים טולם בקומו בחלום ואפי' שהוא רולה לישן אח"כ אין בכך כלום ורוב ליה כישן ביום גח"ס הרב ז"ל על הקס בחלום אחר שפדר ברטוחו ויאמר חיקון חלות ויעבוק בתורה כמו שפה אחת שאם איט יוכל לעמוד על פלמו שיכול לחזור לישן רק שקום קודם עמוד בסאר כמו ח"י שפה ויחזור ללמוד ולא מיבטיח מי שיזן וקס בחלום שרדך לפשות כן בסאר אלף אפי' מי שלא ישן כלל והוא לומד מחלילת הלילה הגה בהגיע חלום לודך לחמרים חין מברכות החורה שאם לא ישן שאין לודך לחומרים עד שיעלה עמוד השאר אבל שאר הברכות לודך לחומרים וכנאזר בס"פ פ' ויקהל דקל"ה ע"ב במעשה דר"א ור"י שהיו לומדים מחלילת הלילה ובהגיע חלום ומצו קול החרגול ברבו כי אפי' שמלדו לא נסחלקו המוחין מ"א דפרכות הגה מ"א (ב) דכללום נסחלקו ויעה חחרים ואפי' מלדו נסחלקו עלמות ארנח"י כנסחלקות המוחין הטללים ועשה חחרים מחודשים כטדע :

(פ"ב ע"א) הקדמת הברכה

ידוע (ג) הוא כי כל מה שאט מבררים מחלקי הכלים דמלכים ומאורות דרפ"ח להעלותם לוו"ן ולהעלות את הוו"ן למ"ד ומ"ן לאו"א להודות הוא זיווג דנשמות דפרימיות העולמות ולא זיווג דחיות העולמות כי זיווג דחיות נעשה ממילא שלא על ידי וחיך לודך לט לקבל ד' מיטות ב"ד ולהעלות פס הוו"ן למ"ד ומ"ן אלף שהיא רוחא ריביב אבא לחימה הוא מעלה מ"ד ומ"ן לחומו זיווג אבל זיווג דשטת חין או"א מחשוררים להודות אלף ע"י מה שאנחנו מבררים מחלקי הכלים דמלכים ומאורות דרפ"ח דוו"ן ומעלים אוחס למ"ן ולכ"ט כן לודך להמשיך לוו"ן מיווג דחילונחם דאו"א תשלו שחין דניקה כדי שיהיה לפס כח להעלות ואח"כ להעלות הוו"ן למ"ד ומ"ן דיווג דפרימיות דאו"א ועד"י ששים או"ן לאו"א לשורר זיווג דפרימיות דאו"א וכן נעשה מפרטו' לפרטק שפלי עד רוס המפלות וכמבאר אללינו בח"א סדר פליית החשוררות סה מפרטק לפרטק בפרעות עד רוס המפלות פ"ס וואו יולא ויורד חלקי י"ס שס מ"ס סחש פס חלקי תשלו ארות דב"ן דאוחס הכיזורים ששל המתייחס' לחוזה המנוח ומחשטקים מפרטק לפרטק ומיחסיס שחין לאבי"ש דוו"ן בלופן שכל חלטה ומבורה וברכה לודך להמשיך לאו"ן שני מיני מוחין כראשון הוא

בין וכל זה הוא שער נקודת המרכז וכל פועלם בכללו וסס היום והלילה שוים בקיץ ובחורף פמ"ס הכתוב ויה ערב ויה צוקר ואין היום לוח מן הלילה ולא הלילה מן היום ואין היום כנגם כנגול הלילה ולא הלילה כנגול היום מה שאין כן בשכסה האיקלימיס אשר טולם עומדים בקרן מזרחית לטוית דכל השולם בכללו כטדע ושס היום והלילה לים זה מה בכל איקלים כפי שיעור רחוקו מנקודת המרכז וכל השולם כך הוא שיעור איתור או קרוב ודיתחם הגמש ושקופתו וכפי אותו השעור כך הוא שיעור שטי היום והלילה דאוחס האיקלי' מאיקלים אחר אמנם בח"י היום כשהחמה בראש כל ארס אז הוא ודאי חלות היום בכל מקום ובכל איקלים כפי אותו השיעור . כ"י מסרב ש"ס אה"ה כך קבלתי מהרב היד"א (ה"י) ומשיחילי לנטות לללי ערב עד תשלוס י"ב שעות אז הוא ודאי חלות הלילה ממשי כי בחורף הלילה לוח ששת מחלילת היום ומחשו כמו שפי שלפי המוספות בקירוב מחלילת היום ושלים המוספת בקירוב כסוף היום וכמו כן בקיץ היום לוח מן הלילה ששת שלס המוס' בקירוב מחלילת הלילה ושני שלסיס בקירוב מסוף הלילה וכנאזר בורה ויקהל דקל"ה ע"ב כי איטן שפתי דמחוספאל בחורף דלילה דימחל אינון ולא אחשיונו מליליא בר פריסר דאינון דילה וכמו כן איטן שפתי דמחוספאל בקיץ דימחל דלילה איטן ולא אחשיונו מימחל בר פריסר דאיטן דלילה וכן היה זמן קרבן חמיר של בין הפרבים מבי ינסו לללי ערב בין בחורף בין בקיץ סרי לט מפשה גדול דזמן קרבן החמיד כמכר ואפי' שפקן משינסו לללי ערב עד שקופת החמה יס יותר ש"ו שעות אוחס חמן העודק על או' שעות הוא מחלילת הלילה הבאה וכן בחורף להיפך . בלופ' שאחר ו' שעות מ"ב שעות של הלילה כנ"ל אז הוא חלטה הלילה ממשי וסכף ומיד יתגבר כארי לקום משכחו ויהר מאד שלא יעבור חלות והוא ישן כי אם יעבור חלטה והוא ישן אז הוא פעים סעמח דמוסח ומסרבק ומתקק"ג ברזא דמוסח ושליפ עליה ספרא דרוח מסחבא כי הוא יורד בח"י הרע דקל"י טונה כי סויה בחלום הא' של הלילה הוא בבחי' ח"י הפליון דסוב חקל"י טונה והוא כי בח"י השש שעות הראשונות של הלילה נקראים שחין נשמי כמבואר בדברי הרב ז"ל וכמ"ס בע"ה בטנת סויה וסין בלוחם השש שעות הראשונות לוחה סויה כן מסט הן הרבה נק' שחין נשמי חסר חד ולא פעים סעמח דמוסח והוא די כח' כוהר פ' ינגס דר"א פ"א וואפי' ישן אחר חלום אחר שיאמר הברכות וסיקון חלום אין בכך כלום ולא שלפי עליה עוד רוח מסחבא ולא פעים סד סעמח דמוסח אחר שנתעורר בחלום והמשיך המוחין לו"א ע"י הברכות כי סכנת החחיה והשליטה הנאזר של הקליפות הוא על מי שהיה ישן מקודם חלות ועבר עליו חלות ולא נתעורר אז שולפים עליו הקליפות כנ"ל אבל חסן אחר חלום אין להס שליטה עוד עליו ודלל כס' מקדש מלך שכחב משס דמ"י פ"ה על מחמר הוהר הנאזר יפ"ס כי גירסת הוהר שלט סיה בלא סנהה דרך אחת וז"ל הוהר דכר אסלגי ליליא וקדושה פילאה (פ"א ע"א) אחר ובר נש נחים בפרסיה ולא אחר כו' פ"ס והאר"י ז"ל סגיה ובר נש נחים בפרסיה כמקום מלס נחים כסד דמ"ס ר"ל שכבר היה ישן ולא אחר וגם משה שאמר ולא אחר משמע שכבר היה שן ולא אחר והינת אחר חלות כבר כחכס רב ז"ל כפי' שאם איט יוכל לעמוד כל חלות עד הבקר שיכול לישן אח"כ בלופן שרדך אריות חסירות מלד לשער נשפו שברנע חלות ימלא ניעור כפרס חס שרש נשחמו הוא מוחין יעקב ולחא אעשה אחר חלום לילה . וינרד ברכות השאר ולודך לחמרים חשיל שלא נחשיב בהם כגון שלא ישן או שלא שסט כגדיו או לא חלק מנעליו וכילוא אפי' כן לודך לחמרים לפס ששל מנעליו

דברות וביאורים (ה) מין דניס דמ"ד פ"ד ד"ס נס דח"ס פ"ס : (ג) פ"ס דקל"ה ע"ב ד"ס וואפי' : (ג) מ"א ו"א פ"א :

גשמי' האכ"י שהיא וכן הכבד ללצ ונהלצ אל הנוח לזה כקט
להו הפניה כי כן הוא האונת גשמי' הפכים צטנעט
ולזה דיונה אחוה לצמי' שאחר הקרצן שיוכד שפע גדול ועילל
לתחל ולזה ציוס העני' דוונה ללורה עליו' שהווח משלח
ווחן וכו' אונס ענין השפע עלונו יש צו חילוק ימווחין
דגדו' לקט' כונס' ל')

גם ענין התענית דע כי חז"ל (תענית ד"א)

צגנו' האי' לורצא ונרצן דמחענה
ליכול כלצא שירותיה . ונעס הדצר הוא כי מי שלא הטא
מימי' אינו לרי' להחענו' ולכן ליכול כלצא שירותיה כי עסק
ההורה הוא גדול וכן ההענית לפי שהוא ומושיך ומוציא
לכפשו שפע ווחן ונוקוס גבוה שהוא וכן חכמה צקוד
והחכמה חמיה בעליה ככו' צוהר צפ' צשלח והס קוד
ווחין דגדלות אלצ וני שרעא ווכרמ הוא שיהענה כדי
שינוק עינותיו ויהקן הנוקוס אשר פגס צו ואח"כ יעלה
ונסס למעלה אונס ציוס תעניתו חון ונוקוס גרוע וכן
הרשעון שהוא ונוחין דקטנות צלצד ומהס נמשך לו שפע
וצסס הוא כיוון ציוס תעניתו, והענין הוא כי תענית הוא
צג' תח"קל והנה חלבי'ס דנולוי הי"ן צריצוע שהס קוד
האחורי' שלו הוא צג' חלף ח' כזה חלף חלף לנוד חלף
לנוד הם חלף לנוד הם יוד חלף לנוד הם יוד וס
וכאשר הקיר ונונו האחורי'ס הפשוטים שהס
צג' מאהיס ישארו שוונה נארות כונין שחי אותיות
ה הון הענית נשארו שלבס אותיות עני' שהס צג' ק"ל
והס עשרה שוונה חלבי'ס שיש צדעה דז"א צקטנות והס
מונשה הקדים ומנשה גבורו ובהיות' חלבי'ס יש צמילוי כל
שס ונהס י"ג אותיות והנה צשר פעווי' י"ג צג' ק"ל הרי
כי החענית רנוז צבס חלבי'ס דקטנות צצמ"ס פנים ואחור
שלס וזה הפ"י נלע"ד שהוא הנוח צדולי וכלע"ד קלח
ששעמתי צאופן אחר כי עשר פעווי'ס חלבי'ס הם צג' חל"ס
וכין הכי"ח של הענית וכשאר אוה ע' והנה צמונשה
חלבי'ס צבה' יש צכל אחד ונהס י"ג אותיות ומנשה פעווי'
י"ג הרי ס"ה והס' עלמה הרי ע' או חס כאונר כי האותיו'
עלצס של חלבי'ס הרי ה' והרי ע' אך הפי' חל' הוא
אחי' :

כונת השק ויה ענינו לרי' תחלה שחלע ונה שנהצא'

אללניו צאדרת נשא ד'ק"ח ע"צ צענין
רישא דא"א שיש שס י"ג כיוון דשערי וי"ג חיוורתי וצו
חצין ענין זה (ח"ס עיין ע"ח ש י"ג פ"ה) והוא כי שס
נהצחר כי כל אחד ונחלו הי"ג כיוון והי"ג חיוורתי כחלקי'
לשגשה חלקים והנה הארצעה חיוורתי עס ד' כיוון דשערי
הס כונש"י אחורי ריש' דא"א ופוי עד ריש' דז"א ונמלא כו'
אלו השערות הס ונכסי' על או"א ככו' צנוקונו ושס
ציארנו כי ד' כיוון וד' חיוורתי אלו הם צח"ד יודי'ן שיש
צבווי' חסס קל ע"צ דנולוי יודי'ן וכל אחת כלולה מעשר
פעווי' עשר הרי הס ח' שהס צג' ש"ק והנה הכיוון הס
השערות עלום של ד' הכיוון והחלל צבין נקצי השק הוא
צח"ד חוורתי והס כדוויין כיור חלק לצן ועליו כהוצי'
האותיות שהווח שהס השערות ואונס שס צרישא דאריך
הס לצני' כחלג חיוורויס ככנס צקליפות של עולם חלבי'
ח' אחרי' והס קווקי' וכקרח חדרה שער של עשו אדונוי
כוו שהודעהיך כי צקליפות של עול' חלבי' לא נחקטו רק
הקליפות שהס כנגד זון' שהס צח"ד עשו הרשע ואשהו
(ח"ס עיין צע"ח ב' ח"ס פ"ג) חלצ צלו"ח דקליפות דאלי' לא
היס צח"ד חיקון סרליך רק צח"ד נקודות ע"ד ויה שהי'
צאוהס חלכין קלואין קודס שנהקבו וכצ' ידעה כי צקדיש'
הולרבו

מע"צ לקס"א חלל שצטציל שאו"א כחדא נפקי לכך קדם
קס"א לע"צ ונהס לזון ע"י צ"ן ק"א שציקודה ולפיכך נהנו
עמחי אכילה ונה"ס וזו האכילה היא מעולה ונאד ואינה
ככנסת צבצול הגשמי' חלצ האכ"י הצ' עס היות ככנסת
לגבי ע"ה חלצ היא לננה צמעלה מן האכ"י הכו' שהיא
קרובה לגשמי' ווחס והיא הכו' צס' עעמי העלות פ' עקצ
שעליה אמרו מוח ע"ה הים ועיקר כוכתה הוא לצרר צירורי
הרפ"ח כילוכין ולפיכך הוא השוכה צכוכה וכן האכ"י הנועלה
כי כן קרר הצירורים וועשיה לילי ומילי לצרי' כי ע"י אכילתו
עצבר העוץ וזורק הפסולת והוא גשמי' ווחס שווצר החילה
צכצד ואח"כ צלצ ואח"כ צמוח ועהה נצחר ס' הקרצנות
כי יש צו ג"כ צנועלות דוויין האכ"י והיס כדוויין האכ"י של
הצירורין אשר גשמי' תחילה לצכד ואח"כ ללצ ואח"כ
למוח והוא עלמות הקרצן ווחס חלל שיש צו צ' צח"י
ונעשה ומחשבה המעשה הוא הקרצת הצהמה חלצ ודס
לצוה והצוה ונחלק לכל הכווחת של יקטרגו עליו
והנוחשנה היא ההצו' וכיוולא ליחד ונקוס פגמו וכל זה
הוא דוויין האכ"י וכוכתה ואח"כ דוויין האכ"י האלהית
דמח"ס שחינה ככנסת צבצול הגשמי' הוא ענין הקרצן
אחר כל ונעשו כי אז יצאו ווחין וכרמ"י כדוויין ק"ש
וחסי' ווחין דגד' כן היא ווחס צקרצן אחר כל הנועשה
והנוחשנה יצאו ווחין חלדי'ס עס כרמ"י הווי'הקיס ללוהו
העת : ועהה נצחר ס' ההענית כי צו צ' צח"י ונרמי'
הפכיים וכל הכו' חלצ לכיון שהיא צלתי קוס עשה יצאו
על כיון והוא דוויין הצמי' ח' של הקרצן שהוא חלצ ודס
של הצהמה של יקטרגי וצווחשנה לתקן ויה בעוית היא
נעשה עהה ע"י ההענית שווקר' חלצו ודמו לגבוה והוא
מחלק לכוחות בלא יקטרגו צהלטיפו' מרצנה ההשו' ואח"כ
דוויין הצמי' ח' של הקרצן שהיא דוויין ק"ש שהפילי' והי' ציוס
ההענית דוויין לורה עליו' הכנסת צמוש הרלות שחע"פ
שהוא גשמי' כדונה ללורה עליו' שהנווח של האדם כוהן כח
מיוני חל חלצ וון חלצ לכל שאס האצרים

ועתה נצא לצחר דצרי' זנה"ה כי ונש"ל שדווח ללורה

עליונה היא ע"ד אחר הקרצת הקרצן דוויין ק"ש
וחסי' וע"כ הקדים לו החילה חלצ ודס של הצהמה ווחשצת
ההשוצה שהס צח"י חל' דכללו' הקרצן עס הנוחשנה ואח"כ
הודיענו ההכלית שהיא צח"י ח' הכעשי' ע"י האלהות
צבשפע שפע מדס ופ"ז קח' דווחה ללור' עליונה ועהה צצ'
הכווחת אחוכים הודיענו חלבי' והקרצן וההענית ולזה
אונר כוכת האכ"י היא וננוע' לנע' שהיא אכילת ונה"ס
שמוכין להמשיך שפע והח"ס לחכונה ווחכונה לחקד
דלצא ונאצא לאי ונאלי' לזון' וכ"ז ע"י כוכת האדם הה"ח
שמוכין כאצרהס חע"ה צאכילתו ועכסיו ציוס ההענית
שאין לו אכיל' ח"כ הוא עולה ונלנע' לנעל' חלצ ודס
ווחשצת ההשוצה דוויין כללות ונעשה הקרצנו' כי אינו
צרשוח עלמו שהרי אינו אכל ואח"כ ציאר לנו דצר הנעשה
ונחליו ר"ל צלתי ונעשה והוא שהווח שבו יהן כח מיוני חל
חלצ וון חלצ לצחר האיצרים והוא דוויין אחר כללות כל
הקרצן שיופע וננוע' שפע מדס וזה הדצר נעשה צהוש
הכוחה צגשמי' הפך האכ"י כי ע"י האכילה החילה ווצר
הכצד ואח"כ חלצ ואח"כ הווח שווצר ע"י כוכת האכילה
שהיא כוכה גדולה עד ונאד דהיינו כוכה וכו"ח ומה שקראה
כווכה גדולה ללו' למוינר' על כוכה ח"ה דהיא ח"ה
ככללה חמת קוב הגשמי' שהרי היא ונחכל ונה"ס חלצ ר"ל
שווצר כילוי רפ"ח מן צ"ע לזה אונר ונעטי' ליצי' וכו'
חלצ שפסי' שציוס ההענית העוח כוהן ללצ וכו' הפך

סולרכו ענין השערות כי כל זה הוא ללמד הקון להועיט
האור שיושק דרך ליטורח השערות צדקות ג' זיל ויוכלו
החמחומי' לקבל האור ולא יבטלו ויעורו כבתחלה ואונ'י
ענין אלו השערות שהם נכבד ענין החקון לא כוולא בקליפ'ו
דחל'י בכנגד אור'א רק צוה שהוא כנגד זון' והם עשו
זאשהו ומה שהיו השערות צקדושה צאו'א היו בקליפ' דזון'
ולכן יאל עשו כלו בחדרת שער אדוויני אלל יעקב שהוא
ז'א בצקדושה היה איש חלק כי כזר נהקן כל האל' ולכן
צמי' השערות איבס אלל צאו'א ויעקב נבאר איש חלק ואלו
הם קיד וחרצ' מלוח איש עונו שהם המורה ה' הכו' אשר
נקרא' ה' בקל ככף והגה הקליפ' ללהה להגצר ולהקן
ג'כ עד להעלה צקליפה בכנגד ח'א וז'א דל' ול'הנושך
עשם צמי' בערות כונו שהם צקדושה וז'א' הם בגזיה
כנכר ואם צין כוכבים שים קקך מושס מוריךך נלם ה' כי
לם ח'ו יכיה הקון זה גם צקליפה בכנגד ח'א וח'א יחצ
בעול' והנה כשמיים האד' שק על מהכיו גורם השוח כח
צאוה'א' בערות בהם כונוין ש'ק וגם הם דוויים לש'ק כי
הש'ק מן בערות הוא נעשה ולו גורם בלות' השערות
העליונות יתלצו כהנג היווד ולו אורם ח' מיוודתי שהם
צוה'כ'נ'א'רצ'ע ואלו שקל ככף שהם צמי' הלצנויית והמקו'
המלק בצין נקצי השק יאיכו דרך נקצי הש'ק () ד'ע'ה
דצרו חלה אללקומיה קאי צבוגת הש'ק והלפ'ר ככה צי
הנה האדם כשהוא גרם לוננוע אורם ה' קולי דשערי
דחלין בגלגלחא דע'ק מלהאיר אל הקדוש והאירו אל הקלי'
הנק' שק שקודם הם ח' כוחם של עשו נכח' עליהם וד'
ונאו' איש עמו ועתה שיווד צהש'ו לוצ'ב השק הזה כנגד מה
שגרם וענה יחזרו לכהיר ההנה הקולין ע'כ ע'ש וע'ז
קאי הכא ויחזור לצן כי כשה'ו ונאיריס לקלי' שמורות
יקראו וע'י ההש'בה יאיכו למוקווס לצנים יקראו על האונת
שמוקווס גבוה שחילולי ווקוס גבוה צמור' דרכם להיו'
שהם נ'יה כנו') () א'ך' וכו' מורינו הרצ ש'ש צחי' השק
ואמר הלל היא כדפס צ'פ' אונת ליעקב ד' קי'ו ע'ד ח'ז'ל
ולצ'שה שק לההי'ם כח ד' ונאות איש דעשו ד' ונאות
שערות דס'ם אשר בגזרתים צהגלי ועוונתי ופשיעויהוננוע
והקלי' אור ייקהם מהק' לין והכיוון וההוורה וכו' ויתלצו
השערות ההם ויהו למוקווס לכהיר צקדושה וההפ'ע
הארתם צכל העו'ה'קדוש' ונון הו'יה דע'צ לכ'ג ונוס'ג לנ'יה
ונוני'ה לצ'ין ויאירו דרך נקצי השק הד' ונאות שקל ככף
דמורח דח'א וישו' עשק שערות לכהונה צד קודש וכו' ע'כ')
ויחזור השק לצן ככף ומוריס להיות צמי' כחנת צד קדש
ילצם כי צ'ד צ'א'ח צ'ש' הוא השק והם צ' אחיות של קדש
זהו צ'ד קד'ש ואור ד' יתירה צבונלח קדש הם קוד הד'
היודין' עלווס הכו'ל אשר הם צגי' ש'ק ככו'ל וכזר נחצ'ר
כי החוורה הם נייד לצן החלק ועליו הכיוון דשערי שהם
דוונת כתיבת אחיות שמורות ג'ם ש'ק צגי' ח' והוא
כיעריקון הורה ונוכפר ונובעל החרות () ד'ע'ה נ'ל ת'ו
מליאה נדרשה כקדרה עם לנפרע ח'ו ר'ח הול' ונוכפר עם
לנפרע ו'ה ונובעל החרות') גכ ש'ק ר'ח קנאה שפאה
לנוני' כי חינו' ונהצוים ע'י הש'ק מה'ר גדליה זל'ה' :
כונת האפר ונה ענינו וגם כתיבה צונלח צווקוס
הכחה הפ'לין כזר ציארנו צקוד אשר

דז'א להיח' גם הם מעוררי' שם זיווג אור'א והענין הוא כי
הנה נה"י של הצניח הם נומין צרישא דז'א והנלח הוא
נינוין ובוד משאלל והיסקוד הוא צחונלע צווחח דז'א
ובאשר לנו מעלי' ה' גבורות אלו אחר חזרהם אפר עד
נלח ז'א אשר שם הוא היסקוד של צינה אז ונחעורר'ה צינה
צקוד מ'ן ומוזווגת עם החכונה :

עוד כונת השק והאפר צימד הנח שניהם יחד צגי'
הרפ'ז והם ארצ'ע הויו'ה ע'צ ק'ג מ'ה צ'ין
שהם רל'צ' וג' אהי'ה יודין' ואלפ'ין וההי'ן שהם צגי' חכ'ס
ורל'צ' והל'ה שניהם יחד הם הרפ'ז (א"ש שק ואפר עם
ששה האוהיות שלה' הם הרפ'ז) חני שלום וכי מדנר אחר
נשיקות הדלפת חין לריך לנכול האותיו' דקא חשיב הוי'
של ח'י ואפר וכו' ש צתי' כח' שהם צגי' שמים וארץ וקא'
חשיב הוי' של ורצ' העפ'י' שהוא לקמוך ה'כ הכא שלום
שועוני זל'ה') ולריך שהכיון ליהד ולשלצ הו'יה דע'צ
עם אהי'ה דיוד'ן וכן הו'יה דק'ג עם אהי'ה דיוד'ין
והו'יה דנו'ה עם אהי'ה דללפ'ין והו'יה דנן עם אהי'ה
דהי'ין () א'ה' מורנו ורצנו החקיד הרצ ש'ש זל'ה' סידר
היחוד הזה וכזר כדפס צ'פ' אונת ליעקב ד' קי'ז ע'א יע'ש
ונו'ש שם וע'י שק והאפר העולים כנוכפר שמים וארץ יהוקו'
לח אשר הפדתי צעוונתי צת'ת ונלו' וצ'צו ויהיודו צימוד'
שלים ע'כ הוא ונו'ש לקוון היקון כ'אל לני' שזא על אשת
איש וכו' ד'ה גם הכוין כי שק ואפר הם צגי' שמים וארץ
וכו' ועיין לקוון צימוד כ'אל והוא כולל ונו' ימודים ע'י'ש
מ'ש שם :

עוד כונת השק והאפר צימד הנח ש'ק צגי' ח'
שהם ח'כנגד ארצ'עה יודין' שיש צהו'יה
דע'צ דיוד'ין רל'י כלוה ונעשר והם ה' שהם ק'ש ועם ד'
אחיות הו'יה הם קד'ש גם ש'ק צ'א'ח צ'ש' הוא צ'ד
והם צגי' ו' ועם קדש כך הכל צגי' קדוש גם ש' של ש'ק
הם ג'יוד'ין דהו'יה דק'ג וק' של ש'ק כנגד י'אחת דהו'יה
דנו'ה והו' אשר הכוין צלצ'שת הש'ק כי הנה האדם
כשדע'א גרם לנכוע אור' ח' קולין דשערי דחלין נגלגלחא
דעתיקא קדישא ונלהאיר אל הקדושה והאירו אל הקליפ'ה
הנקרא' ש'ק שקוד' הם ח' כוחם של עשו שחאור עליהם
וארצ'ע ונאות איש עמו ועשה שחור' צחשובה לונש הש'ק
הזה כנגד ונה שגרם ועשה יחזרו להאיר הארת הקולין
קדישין הכו' למוקו' ונאיר'י מן הו'יה דע'צ לכ'ג ונון ש'ג
לנו'ה ונון מ'ה לצ'ין , והנה אפר הם צ'א'ה צ'ש' חו'ג
ועם הו'לה עלמה הם ח' כונוין קדוש וגם זה הוא כנגד
הו'יה דע'צ דיוד'ין כזה יוד' ה'ו'י וי'ו ה'י כי הארצ'עה
יודין' שבה הם צגי' ח' ככו'ל וזו היא הנוורת א' של אשר
שהיא ח' והנוורת פ'ר הם ו'ג ועם הכולל הסו'ד קד'
הכל צגי' קדו' שולכן הוונענה ולונש הש'ק ואפר כשקועד
אחר לאתו מן התענית נקרא קדוש :

אמר חיים הכותב נלע"ד שאלו הם דצרי הר"א הלוי ז"ל
והרצ ונהרנו"ק ז"ל והוא זה לונה הפילה צדוועה
היא מורכבת יחד לפ' שהדנועיות נמשכות מן חו"צ וכשאלר
צ' הקפ' כפתחות מליך הכהר צהם ויושכו רמעים לשאל
הנודות :

אמר שניאל ראיתי לכתיב אחר הכו' כל המדות עיונות
שיהנהג צהם האדם כדי לזכך נפשו ורוחו ונשמתו
ומוח'ו יוכל לכנס צפרדס ולהשיג השגה ויוכל לייחד
היחודים כוונ'ש צע'ה **לזכך** האדם נפשו וללמלח
ולדציקה לונעלה הכה' נפש האדם היא מעולם
העשיה אשר נק' אלכ'י' ילכן יכוין האד' לחצ'ר שם זה של
אדרי